

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **B. D.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 324,
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava,
proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje, sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-169807-3/ČJ-2019-030022 z 19. 12. 2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 18. 12. 2019 hlídka německé Spolkové policie objevila žalobce v prostoru

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

domíchávače betonu (automixu) při kontrole na parkovišti Witschauer na příjezdu z ČR. Protože nebyl oprávněn k pobytu na území Německa, předala jej Policii České republiky.

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem předání podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích publ. pod č. 1/2004 Sb. m. s. (dále též „readmisní dohoda“). Žalobce totiž vstoupil na území ČR v nákladním voze, který dle údajů z mýtné brány projížděl dne 17. 12. 2019 slovensko-českou hranicí. Tuto skutečnost potvrdil ve své výpovědi řidič vozu. Protože žalobce vstoupil na území ČR z území Slovenska, má právě to povinnost žalobce převzít. Jelikož předání nebylo možné uskutečnit do 48 hodin od omezení osobní svobody žalobce, žalovaná jej za účelem předání zajistila. Uplatnění zvláštního opatření žalovaná vyloučila, neboť by jeho pravidla žalobce nebyl schopen plnit.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou. V ní namítal, že se žalovaná nezajímala, v jakém postavení se žalobce nachází a co lze od jeho předání na Slovensko očekávat, přesto jej za účelem předání do zmíněného státu zajistila. Tím postupovala v rozporu s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Zajištěním na základě readmisní dohody nejsou splněny přísné podmínky stran omezení osobní svobody, jak je předpokládá Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svých ustanoveních čl. 5 odst. 1 písm. f), dále odst. 2 a odst. 4 téhož článku. Zajištění neplní zákonný účel, jelikož readmise odporuje zásadě non-refoulement. Podle žalobce nejsou splněny ani samotné podmínky readmisní dohody. Předchozí žalobcův pobyt na Slovensku byl krátký a nevědomý. Dále žalobce namítá, že institut readmise české právo upravuje stroze, bez možné soudní ochrany před předáním. Příslušný správní orgán totiž nevydává rozhodnutí o předání, které by předávaný cizinec mohl soudní cestou napadnout. Readmise jako taková tedy zasahuje do základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, což platí též v případě žalobce, jenž se může bránit jen žalobou proti souvisejícímu rozhodnutí o zajištění. Z toho plyne nemožnost namítat vážnou újmu hrozící žalobci na Slovensku. Závěrem žalobce namítl nezájem žalované o svou minulost a zejména hrozby, jimž by mohl být vystaven při navrácení do vlasti, tj. X.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že se namítaných nedostatků v rozhodovací činnosti nedopustila. Slovensko představuje bezpečnou zemi, kde osobám nehrozí nebezpečí uváděná v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Napadené rozhodnutí není tudíž v rozporu se zásadou non-refoulement. Podmínky vedení řízení o předání žalobce dle readmisní dohody žalovaná splnila, napadené rozhodnutí vydala z důvodu a způsobem, který stanovuje zákon. Postup žalované je souladný s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Svou předchozí přítomnost na slovenském území potvrdil sám žalobce. Splněny byly podmínky čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, jelikož ze spisového materiálu a okolností případu se mírnější donucovací opatření než to zvolené jevila jako nedostatečná a nezaručující realizaci předání. Podle svého vyjádření žalovaná splnila také podmínky čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když se žalobcem vedla řízení o předání dle readmisní dohody, po

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

němž následuje řízení o vyhoštění. Žalobce byl seznámen s důvody zajištění ve svém jazyce. Ve shodě s odst. 4 téhož článku se mu dostalo práva na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění, čehož využil. Podle žalované tak nemůže být řeč o nesplnění podmínky čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

5. Žaloba není důvodná.
6. Předně je třeba uvést, že shodně formulovanou žalobou (alespoň v jejích podstatných částech) se krajský soud zabýval již v rozsudku č. j. 17 A 138/2017-70 ze dne 3. 7. 2018. Kasační stížnost proti tomu rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č. j. 4 Azs 263/2018-42 ze dne 9. 1. 2019. Jakkoliv v té věci šlo o jiného žalobce zastoupeného jiným advokátem, shoda obou žalob je natolik zjevná, že bylo namístě očekávat od žalobce a jeho zástupce, že budou reflektovat důvody, pro které žaloba neuspěla již ve věci sp. zn. 17 A 138/2017. To se nestalo, takže je lze odkázat zejména na cit. rozsudek č. j. 4 Azs 263/2018-42, kde bez obtíží najdou vysvětlení nedůvodnosti nynější žaloby. Nad rámec toho lze jen stručně uvést následující:
7. Rozpor s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dán není, protože zajištění žalobce plní svůj účel – přípravu předání žalobce na Slovensko.
8. Zjevně nedůvodná je námitka, že nejsou splněny podmínky readmisní dohody, konkrétně *předchozí pobyt* žalobce na Slovensku. Takovou podmínku totiž dohoda nestanoví. Podle čl. 2 odst. 1 readmisní dohody je relevantním kritériem *vstup na území České republiky z území Slovenské republiky*. Sám žalobce takový vstup uznává (pouze tvrdí, že nešlo o „pobyt“), není tak třeba nic dodávat.
9. V čem by mělo spočívat porušení zákazu *non refoulement* žalobce nijak nevysvětlil. Neuvedl, proč by mu na Slovensku mělo hrozit nebezpečí, a neuvedl, proč by snad mělo hrozit zprostředkované nebezpečí řetězcím se předáním až do X. Nebyl ani žadatelem o mezinárodní ochranu, ani z ničeho neplyne, že by splňoval objektivní definici uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění čl. 1 jejího protokolu z 31. ledna 1967 (č. 208/1993 Sb.). Za toho stavu není zřejmé, co by mělo jeho předání bránit (srov. i odst. 23–25 rozsudku č. j. 4 Azs 263/2018-42).
10. Rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny pak žalobce namítal zcela nekvalifikovaně, protože se ani nesnažil vysvětlit, proč by faktický úkon předání měl být „rozhodnutím“ v autonomním smyslu ústavního pořádku [srov. odst. 20 nálezu sp. zn. IV. ÚS 2239/07 ze dne 17. 3. 2009 (N 57/52 SbNU 267)]. Protože však předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění, které předání předchází, nebylo třeba se tím vůbec zabývat (nad rámec toho srov. odst. 22 rozsudku č. j. 4 Azs 263/2018-42).
11. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a její právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
12. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za doplnění žaloby jako písemného podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a z 300 Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. února 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.